

ŽERME BOHATÝCH

Dobrovoľný
príspevok

Vydáva PRIAMA AKCIA – slovenská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich (PA-MAP)

SME NA JEDNEJ LODI A VERÍME VO VLASTNÉ SILY!

Kolektívnu priamou akciou za oprávnené požiadavky

Naše odbory sa ohánajú veľkým bojom, ktorý by mal priniesť nejaké zmiernenie vládnych opatrení. Bitva to ale bude, zdá sa, najmä slovná a s pochybnými výsledkami, pretože sa točí okolo vyjednávania a demonštrácií.

Vyjednávaniu sa často robí tak, že každá strana prídje s požiadavkami, ktoré druhá strana považuje za absolútne nepríjateľné. Konkrétne vnašom prípade sa vtripartitne naviedla atmosféra nemožnosti dohody. Vyčkáva sa. Bežná taktika na zlomenie oponenta. Uvedieme príklad, vláda povie, že dôjde k rastu cien, dajme tomu benzínu o 3 Sk. Pritom je jej skutočným zámerom zvýšiť ho aspon o 1 Sk. Odbory povedia nie, ani o korunu. Jednanie sú neúspešné. Na ďalších vláda trvá stále na svojom. Odbory sa boja postavít a) buď odídu a pohrozia protestmi alebo 2) prídu s návrhom maximálneho zvýšenia, povedzme o 1-2 Sk. V prvom prípade vyhrala a ak to podľa jej ekonomu neprinesie ťažkosti príjmu sa 3 Sk (co je skutočne úspech oproti 1 Sk). Hrozia jej ale protesty odborov (vynechajme fakt, že pricasto sú neúčinné). No, vláda vyhrala aj v druhom prípade. Chcela korunu, odbory nechceli ani to. Odbory sa môžu búchať do prs, ako sa im podarilo vyjednať dohodu, akí sú to len chlapičky aakú nenahraditeľnú funkciu plnia. Toto je jeden veľmi účinný postup politického boja zo strany vlády. Odbory sice môžu jasat, ale dôsledky sú ďalekosiahle pre radových členov. Žijú vilúzii,

že toto je skutočne cesta boja. Bojiskom sú už nie pracoviská, školy ci bydliská, bojiskom je okrúhly stôl. Väčšia skratka k smrti odborárskeho hnutia, solidarity a sebadôvery sa dá len ťažko predstaviť. Vyjednávania a reformizmu – cesta do pekla!

Parlamentarizmus nás spasí

Vedenie KOZ hľadá cestu z krízy v politike a postrádajúc hlbšiu analýzu mocenských inštitúcií, dáva si plané nádeje. Ak na jednej strane tvrdia, že chcú sociálne citlivý parlament, ktorý bude počúvať a presadzovať ich postoje, sú len króciok od kandidovania svojich zástupcov do parlamentu. Že sa k tomu kroku odnikiaľ nikam zatiaľ neodvážili, má pricinu vich vlastnej krízy anedôveryhodnosti, nie neochote (staci sa pozriat na ich stanoviská, napríklad kzastúpeniu českých odborárov v Senáte). Nuž, kariéra je viac ako úprimnosť a povedzme si to na rovinu, funkcia odborového byrokrata je dnes často hlavne o prílepení si a budovaní kariéry. Aj politickej. Takýto duch odborov sa potom zákonite odráža aj na aktivitách, ktoré aj dnes majú len zriedka nádyh priamej akcie. Radoví členovia sú vedeni za nos, ukecávaní ahaní do verejných akcií, kde počujúvajú odborových bossov s niekoľkonásobne vyššími plattmi, ako im hovoria to, co sami dobre vedia. Bojovnosť je tatam.

(pokracovanie na strane 3)

Banici z odborov Solidarita '80 na demonštrácii vo Varšave.

Ombudsman „radí“

Náhodou sa mi do rúk dostali Petržalské noviny z 20. 9. 2002 a v nich článok „Zamestnávateľa alebo podvodníka?“ Uz názov napovedá, že niečo nie je v poriadku (ved oba podstatné mená sú len iným pomenovaním pre to isté). Pán ombudsman rozoberá prípad zamestnanca žeho dvoch kelogov. Bývalý zamestnávateľ im nevyplatil 3-mesacnú mzdu plus náhradu mzdy.

(pokracovanie na strane 2)

Zacína to nevinne

Snáď ani niet anarchistickeho casopisu, ktorý by sa aspon jedným článkom nevenoval problému neoncizmu. Na východe Slovenska je to už dlhú dobu dost neznesiteľné.

(pokracovanie na strane 5)

Preco nevolíme

Nikoho sme nevolili a volit ani nebudeme. V parlamentných ani v komunálnych volbách. Nevidíme v tom nijaké riešenie. Tu je krátko niekoľko našich dôvodov sdôrazom na komunálne volby (pochopiteľne, nejde ovycerpávajúcu analýzu, dn o vypichnutie najdôležitejších stránok problému). Preco teda konáme, podľa mnohých, takto „nezodpovedne“?

(pokracovanie na strane 2)

Naša volba – priama akcia

Zákaz odborov, stres, nízke mzdy McDonald's je skrátka fajn!

Zlaté „m“ na červenom pozadí poznáme mnohí ako symbol McDonald's. McDonald's mnohí poznáme ako symbol nenásytného kapitalizmu. Nenásytný kapitalizmus mnohí poznáme prostredníctvom svojich zamestnaní. Na nasledujúci riadkoch ti priblížime boj britských McDonald's Workers Resistance (MWR). Po 3 mesiacoch celosvetovej mobilizácie zorganizovali MWR 16. októbra 2002 jednodnovú výstražnú akciu za naplnenie svojich oprávnených požiadaviek. Tento dátum si vybrali kvôli tomu, že od polovice 80. rokov je medzinárodným dnom proti sociálnym aekologickým dopadom McDonald's (McD). Krok rozhodne hodný solidarity a hlavne nasledovania na každom pracovisku podporili stovky zamestnancov McD atisice spotrebiteľov v Británii, Strednej Európe, Rusku, Severnej Amerike a Austrálii. Vráťane Priamej Akcie na Slovensku.

(pokracovanie na strane 6)

V EÚ ci mimo – kapitalizmus nekonec

Nie je to tak dávno, co sa vládni inezavisli experti nechali pocut, aké prekvapenia nám priniesie vstup do EÚ. Hovorila o zvýšení cien benzínu, alkoholu, cigariet, elektriny, plynu, vodného astocného, o zaostávaní rastu plátov za zdražovaním po dobu niekoľkých rokov, opoklese reálnych miezd a životnej úrovne, ci o tlaku na produktivitu práce (čiže o prepúšťaní, raste nezamestnanosti, krutých pracovných podmienkach, potlačaní odborovej organizovanosti) atd. Napadlo ma, preco nám EÚ ci NATO tak vychvalujú ruka v ruke vláda, financníci aj odbory?

(pokracovanie na strane 2)

Zrazení k zemi a vinní

Zdá sa, že fantázia na okrádanie je veľká. Aj ked vposledných rokoch spociva vždy na tom istom princípe, mnohí jej stále veria. Najprv prišli a tvrdili, že si budeme musiet utiahnuť opasky. A my sme si ich skutočne utiahli, kým oni si zatiaľ pokojne nazívali. Potom tvrdili, že už to pride, že bude lepšie, nech si ešte chvílu necháme opasky utiahnuť (aj ked sme už inú možnosť nemali). Lepšie však stále nebolo. Potom prišla nová vláda a tá tvrdila, že nie hned, ale behom pár rokov bude lepšie. A my sme si opasky utahovali ďalej. Ani opár rokov nebolo lepšie. Vláda stále slubovala, že bude lepšie, vytvárala ošial okolo vstupu do EÚ a NATO, akoby to bol raj na Zemi. Prišla nová vláda. Ošial si ponechala a s nim aj staré známé „musíte si utiahnuť opasky“, o chvílu už budeme v EÚ aj NATO, bude lepšie.

(pokracovanie na strane 3)

Mladí, neskúsení... a odvážni!

Študentské agentúry sú našim postrachom, no zväčša aj jedinou možnosťou ako si privyrobit alebo vôbec prežiť. Sme pre nich lukratívnym nástrojom „podnikania“. Sme zbavení možnosti oficiálne sa brániť (študentské odbory nemajú právny základ), pracujeme za minimálnu mzdu (ktorá je navyše už peknych pár rokov rovnaká aignoruje infláciu), nemáme skúsenosti sorganizovaním odporu, sme ochotní podriať sa a nechat si pri rôznych príležitostiach siahnúť už na beztak biednu plácu (mnohé prípady nezapísovania plného pocu hodín) a len málo z nás má inú možnosť práce ako študentské agentúry, lebo zväčša pracujeme podľa okolností apotreby, nie pravidelne. Znamená to, že sa skutočne nemôžeme nijak brániť proti prípadnej nespravodlivosti? Ani náhodou!

(pokracovanie na strane 2)

Polský hospodársky zázrak v ruinách

Veru, Polsko je dnes smutným dôkazom toho, že ani zahraničný ani domáci kapital pracujúcich neochráni pred opakujúcimi sa cyklami ekonomickej krízy a chamtivostou šéfov. Pred niekoľkými rokmi by tomu nikto neveril. Vďaka informáciám od priateľov z Anarchistickej Federácie (AF) a jej anarchosyndikalistickej casti Iniciatívy Pracujúcich (IP), ktorí sa aktívne úcastnia bojov, sa ti pokúsime priblížiť nedávne boje a skúsenosti polských pracujúcich.

Ekonomická recesia so sebou v posledných rokoch priniesla zmrazenie rastu miezd a prácu v coraz horsích podmienkach. Staré známe „Ak sa ti nepáči, zbohom“ sa stalo porekadlom dna diktovaným trhom. Tým trhom, ktorý údajne najlepšie rieši naše problémy.

Dôvody série bankrotov v Polsku sa dajú rozdelit do troch skupín: a) Vlastníci chcú co najrýchlejší zisk, často to ale nefunguje. b) Zahraniční vlastníci sa snažia ovládnúť nový trh. Podniky, ktoré skúpija ženú do krachu, cim eliminujú konkurenciu. Výroba sa potom presunie do inej krajiny. Príkladom môže byt ocellaren Laziska (jediný výrobca zliatin železa v Polsku a druhý najväčší na svete). Ocellaren bola súčasťou holdingovej spoločnosti, ku ktorej patrila aj elektrárne. Po privatizácii holdingu, bola cast, ktorá spravovala elektrárne kupená najväčším konkurentom ocelliarne. Nasledovalo drastické zvýšenie cien elektriky (Huta Laziska dodáva 1 % všetkej elektrickej energie v Polsku). Ocellaren prestala byt zisková, ale protesty pracujúcich prinútili dodávateľa energie znížiť ceny. c) Polsko sa celý cas snaží prispôbiť štandardom EÚ. Na pokraji krachu sa tak ocitajú aj ziskové podniky.

(pokracovanie na strane 6)

Talianski radoví odborári v generálnom štrajku!

18. októbra organizovali USI (Taliansky zväz syndikalistov, sekcia MAP) a ďalšie odbory radových členov celonárodný 24-hodinový generálny štrajk.

Išlo o spoločnú akciu USI a 4 ďalších odborových zväzov radových členov (Cub/RdB, Confederazione Cobas, Sin-Cobas, Slai-Cobas). Prioritou bol štrajk proti vojne a triedna kritika kompromisného odborárstva (resp. taktiky reformistických odborov, akých je neúrekom aj nás), politiky Berlusconiho vlády, rasistických zákonov, nárastu práce na čiastočný úväzok a flexibilite, za sociálne a odborárske práva. Svoj štrajk zvolali na rovnaký deň aj reformisti CGIL, ale radoví odborári zdôrazňujú rozdiely medzi jeho triednym základom a rozporuplnosťou inštitucionálnom a kompromisnom postavení AZOPUL (resp. taktiky sociálneho zmeru), zorganizovali svoje vlastné regionálne demonštrácie, oddelené od CGIL.

Demonštrácii USI a radových odborárov sa na talianskych námestiach zúčastnilo okolo 300 000 pracujúcich. Mimo ne USI usporiadala aj vlastné demonštrácie, ktoré navštívili kolegovia z rôznych oblastí (Miláno, Bergamo, Savona, Trieste, Firenze, Massa-Carrara, Bologna, Ancona atď.).

18. október bol len jedným krokom širšom boji proti vojne a militarizmu a za sociálne a odborárske práva. Boj, v ktorom USI mení pokračovať a rozšíriť ho prostredníctvom Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich do ďalších krajín. Ide už o druhý generálny štrajk za aktívnej účasti USI v tomto roku. Prvý sa uskutočnil 15. februára za podpory desiatich tisíc ľudí v uliciach a podľa údajov USI až niekoľkých miliónov celkovo.

V EÚ ci mimo - kapitalizmus nekončí

(pokracovanie zo strany 1)

Opierajú sa najmä o vizu, podľa ktorej by malo po 2-3 rokoch dôjsť k zlepeniu. Spýtajte sa ale ako dlho bude trvať, kým sa pokles reálnych miezd dostane c i len na súčasnú, už beztak nízku úroveň (nižšiu ako pred rokom 89)? Ahlavo, podelia sa s nami boháč otúto chystajú ešte väčšiu sociálnu krízu? Budú snami zdieľať biedu, aby sme sa mohli mať neskôr dobre vsietci? Nie a!ádný balíček biedy na rok 2003 to potvrdzuje.

Argument, že nakoniec dôjde k istému poklesu nezamestnanosti môže byť oprávnený, ale aj keď odhliadneme od otázky, za ako dlho a za akú cenu, vyvstáva pred nami zásadný problém. Zahraničný i domáci kapitál, ktorý ju má znížiť bude totiž len ďalej presadzovať vyššiu produktivitu práce a že to zahrná aj tvrdé pracovné podmienky pocitujú mnoho znás. Teda, viaz pracovných príležitostí nemusí znamenať lepší život? O vstupe sa má rozhodnúť referendum a informacnou kampanou, ako ale bude vyzerat môžeme tušit z toho, čo sme zažili počas pro-NATO kampane. Kritický názor vnej nebude mať priestor.

KOZ obhajuje vstup do EÚ z pozície pracovných príležitostí, čo je znakom do oci bijúcej degenerácie. Jedna vec je pracovať, druhá za akých podmienok. KOZ sú iba tienom myšlienky, na ktorej odbory vznikli. Sú inštitúciou ocividnej zrady záujmov ľudí práce - čo je medzi pracujúcimi názor pomerne castý. Ak si byrokrati zKOZ myslia, že oni budú tou silou, ktorá sa už postará negatíva, nuž, po takých zradách a nesochpnosti chrániť vlastných členov už neveríme.

Súčasné odbory nám nepomôžu. Napriek tomu, odbory môžu vyzerat aj inak ako tie dnešné. Môžu byť bojovné a efektívne. A práve také a jedine také potrebujeme, aby sme nielen zmierili negatíva (a nielen vstupe do EÚ), ale predovšetkým, začali konečne bojovať za zlepšenia a vyslobodenie sa z pozície námzdnych otrokov. Pretože, ci už vEÚ ci NATO budeme alebo nie, vždy tu bude kapitalizmus. Vspolcnosti založenej na takomto princípe taháme za kratší koniec. Vždy. Navždy?

(mt)

Mladí, neskúsení... a odvážni!

(pokracovanie zo strany 1)

Nebola by to brigádnicá práca, kebý s clovkom nechceli séfovia vybrať. Koncom leta som sa dostal k pomerne stupdnej, ale cenovo dobre vyzerajúcej 12 dnovj brigáde. Na prvý pohľad. Išlo o lepenie etikiet na nápoje. Podstata: rozbalili obal, vyberies flašu, zoberies etiketu, nalepiš, flašu zabališ. Nic co by sa nedalo znieť. Aká však bola realita? Pracovné podmienky vyzerali asi tak, že sme boli vakejši garaži plnej paliet sflašami. Co sa zo zaciatku zdalo znesitelné, sa stalo depriimujúce. Najst si svoj flek na „stolice“ (asi 30 vysoký štos papiera A4), hrbit sa vmalom priestore a uhybat sa kolegom ak tomu este uvedomit si, že aj keď sa roztrhneme, nezarobime viac ako 30 sk/hod - len úplný idiot by nás vtejto situácii chcel vytočiť. Asi tušíš, že taký idiot na seba nenechal dlho cakat.

Problém

Už sme boli skoro hotoví, keď sme zistili, že chýbajú etikety kjednému druhu nápoja. Vtipalek, ktorý nám prácu prideli, nám oznámil, že sú určite niekde na zemi a že ich máme pohľadať. Nielenže sme za toto neboli platení, ale hľadať správne etikety na zemi posiatej obrovskou hromadou prázdnych papierkov, nám všetkým skutočne zdvihlo žc. Snažili sme sa navrhnuť, že ten, kto chce, nech to urobí, ale dostane za to príplatok. Ale ako to už tak býva, séfovia sú zväčša tupí anedajú si povedať od svojich „podriadených“. Nasledoval telefonát éte väčšiemu séfovi, ktorý tomu menšiemu séfovi prikázal, aby sme my najmenší etikety okamžite našli a nalepili, inak

nám nebude zaplatené. A že som bol drzi, vyhrážal sa, že ma vyradia z evidencie v agentúre (bojím-bojím). Vtipkár teda odišiel a my? V priebehu niekoľkých minút sme sa dohodli, že na prácu kašleme a že si ideme zapísať to, čo sme odrobili a ostatné nás nezaujíma (nech si tie etikety kludne príde hľadať vtipkár alebo jeho boss). Asi dvanásti sme sa nasáčovali do agentúry (pracovali sme pre nu, nie pre jej klienta, išlo o výnimku zbežnej praxe agentúr). Zdesená pracovníčka pochopila, že snaží sa nás odbit, nemá zmysel, volala séfovi aten tiež veľmi rýchlo pochopil.

Kto bojuje, neprehráva

Dohodli sme sa, že ak otýžden prideme po výplatu, opat prideme vsietci a ak budú robiť problémy, vsietci sa tam zas nahrieme a potom prípadne zorganizujeme bojkot agentúry ci inú formu akcie. Väčšina z nás skutočne prišla. Zistili sme však len to, že náš spor sa ešte rieši, takže o týžden.

O týžden sme dostali bez problémov svoje prachy ato aj napriek tomu, že sme sa obávali, že nás budú chcieť okašlat. Vedeli sme, že niektorí brigádnicí si nahlásili viac nalepených etikiet. Robilo sa 4 dni a už v druhý den všetky nahľasene prevyšovali vsietky, ktoré sa skutočne dali nalepiť (reálny počet fliaš). Agentúra to celý cas vedela a všetkým to zatajila!!! Dozvedeli sme sa to len nahodou. Takto parádne s nami chceli vybabrat... Teda, hrozilo, že to vykryjú poľno - všetkým uberú, aby sa udržal reálny počet, cim by sme po prepracovaní nezarobili ani trápných

30 sk/hod. Naštastie, nestalo sa a naša radikálna priama akcia bola úspešná.

Jedinou negatívnou vecou bolo to, že agentúra mala dvoch „predákov“ z radov študentov a vyvršila sa pravdepodobne na nich (zodpovednosti). Neviem ci sa tak nakoniec stalo alebo nie, žial, proti tejto krivde sme sa už nedokázali spojiť. Osobne si ale myslím, že radšej ruky prec od predávca a akýchkoľvek nadriadených pozícií. Nech už za ne dávajú akékoľvek peniaze, na zodpovednú prácu nepotrebuje predákov. A na sabotáž im žiadni predáci nepomôžu, hehe.

Moje dojmy zo skutočne okamžiteho a spontánneho odporu drívnej väčšiny študentov sú jedine pozitívne. Bolo úžasné vidieť ten hnev a rýchlu AKCIU! To je v dnešnej dobe len tak nevidí. Študenti totiž možno sú mladí a neskúsení, ale aj odvážni!

Brán sa, študent!

Nenechaj so sebou na pracovisku zametať. Neobmedzuj sa na to, čo ti patrí podľa práva, žiadaj, čo ti patrí podľa zdravého rozumu. Postav sa na odpor, sabotuj, ber si, čo si myslíš, že ti nezaplatia, rob pomaly, nepracuj v prípade nízkej bezpečnosti a nedostatku nástrojov k normálnej práci, žiadaj oberstvenie, vytvor na pracovisku priateľskú atmosféru. Je vela spôsobov obrany, tak využi svoj elán a sviežeho ducha a už si to!

Michal Tulik

Podobnú skúsenosť som zažil vlete 2001. Ako sa riešila vtedy si môžeš prečitať v ŽB c.2 (zaslema na požiadanie).

Preco nevolíme vodcov

Vela miest má v cele skorumpovaných primátorov amestských poslancov. Dochádza k rozdelovaniu obchodných zákaziek „vlastným ludom“ av niektorých mestách je následne situácia, kedy 2-3 ludia vlastnia vsietky významne nehmuteľnosti. Dalším prípadom je rozkrádanie obecného majetku a zadlžovanie. Tu sa osvojila metóda zabavy estetiky. Prostredníctvom zabavných podujatí a rekonštrukcie a skršlenia mestských centier navodzujú dojem prosperity adobých casov. Nehovori sa už o zadlžení mesta a zanedbávaní chudobných a okrajových štvrtí. Aj ti, ktorí by inak nevolili, sú za danej situácie ochotní zapojiť sa a vybrať si „menšie zlo“ - ludí, ktorí sa o vsietko postarajú alebo aspon budú mať šanca. Nie je ale vsietko zlato, čo sa blyší. Podstatou komunálnych i parlamentných volieb, sú ekonomické záujmy, i keď vo voľbách komunálnych môže ist vo väčšej miere skôr o prestíž, kariéru a známosti (co je ale skvelá cesta k ekonomickým záujmom). Pretože mocenská pozícia otvára priestor pre ovplyvnenie a financné i nefinancné odmenovanie. Jednoducho, moc otvára priestor pre korupciu - vždy a vsade. Môže sa zdať, že ak už nic iné, noví vodcovia (tentu termin preto, lebo odráža bežnú mentalitu vieri vriešenia prostredníctvom ludí vmocenských pozíciách) sa vysporiadajú s nespravodlivosťou starých amožno aj prispievajú k zlepeniam. Najmä, ak ide o ludí charizmatických, ktorým komunita dôveruje a pozná ich ako ráznych anekompromisných. Ak ale chceme úplne odignorovať teóriu (fakt, že mocenská pozícia dokáže cloveka naozaj zmeniť, aby zabudol na svoje predoslé postavenie), potom podme do reality aspomene si prinajmenšom na známych odborárskych predákov. Odborár stlesnuje boj za záujmy pracujúcich. Co sa však deje vrealite - akonáhle sa dostane do pozície byrokrata ci priamo do parlamentu, zabudne na záujmy radových členov. Žeby išlo len oskazeny charakter? Nie aak niekto verí v taketo vysvetlenie znova ho to poženie do viery v nových neskažených vodcov, ktorí nám zhora prinesú prosperitu. Do úzadia sa dostávajú práve hlbšie problémy - už spomínané problémy autority a moci. Dobrí vodcovia jednoducho neexistujú.

Zmeny, ktoré sa odohrali po parlamentných voľbách za posledných vyše 10 rokov znamenali len minimálne odchýlky od jedinej cesty. Je to cesta kapitalizmu, ekonomických tlakov, rodnikárstva av neposlednom rade diktátu nadnárodných inštitúcií (napríklad, Medzinárodného Menového Fondu). Ani pravica, ani ľavica na tom nemôžu nic zmeniť, pretože to ide, dalo by sa povedať, „mimo nich“. Presnejšie, oni nemôžu za svoje pozície. Sú súčasťou zložitého systému, ktorého zmena by znamenala zmenu ich vlastnej mocenskej pozície. Ato je pre kohokolvek vtakejto pozícií ocividne nežiaduce. Ide to mimo nich asnahe ozmenu systému by znamenala pripraviť sa o výhody spojené s privilegovaným postavením. To nie je vich zájme (a nebolo to ani vzájmne tých „najväčších rozhodovateľov“, spomenie trebars Lenina pre tých, ktorí este veria v myslu socializmu zhora). Založime si vlastnú stranu, ako to chcel vodcovia KOZ alebo radšej vyhodíme necelé 3 milióny (údajne z grantov zahraničných partnerov a nadácií) na vymýňanie mozgov svojím členom (a lá KOZ)? Stále to iste divadelko s názvom „z blata do kaluže“.

Tade cesta zmeny nevedie. Pokým sa sami nezacne spájať a riadiť si vlastné životy bez akýchkoľvek vodcov, sme stratení. A hoci žijeme vo svete, kde akékoľvek istoty sú už len spomienkou na minulosť, niektoré veci sa nemenia. Ci už moc politiká alebo za nou stojaca ekonomická, stále sa nedá reformovať, stále sa nedá prispôbiť záujmom ludí dole, moc sa dá jedine zrušiť a nahradit samospravou výrobcov a spotrebiteľov. Samospravou ludí dole. (mt)

(Otázke parlamentných volieb sme sa viac venovali na plagátoch PA, ktoré sa dostali do asi 15 miest celého Slovenska.)

Noviny ŽERME BOHATÝCH vydáva Priama Akcia - členská sekcia Medzinárodnej Asociácie Pracujúcich.

Noviny sú vydávané na vlastné náklady s cieľom agitovať za oprávnené požiadavky pracujúcich proti svojvóli zamestnávateľov a politikov!

Radi uverejniť príspevky o problémoch a bojoch na pracoviskách. Redakcia si vyhradzuje právo krátiť texty. Redakcia: Michal Tulik, Fero Daniel, ND. Názory vyjadrené v ŽB nie sú nutne názormi organizácie.

Kontakt: Priama Akcia, PO Box 16, 840 08 Bratislava 48, e-mail: redakcia@ziplip.com

Organizačný email: priamaakcia@ziplip.com (Bratislava) alebo pa_vychod@yahoo.com (Východné Slovensko)

SME NA JEDNEJ LODI A VERÍME VO VLASTNÉ SILY!

Kolektívnu priamou akciou za oprávnené požiadavky

(pokracovanie zo strany 1)

Sociálny zmier je mýtus - generálny štrajk?

Sme v kritickú situáciu. Mnohí znás celia existencným problémom, leďva prežívajú, sú odkázaní na pomoc rodín a priateľov, majú problémy postarať sa o deti, platiť za služby, študovať... A predsa sa nájdu aj takí, ktorí tvrdia, že najprv si musíme pockať a až keď uvidíme, že nám nie je ešte horšie, potom môžeme protestovať. Iní tvrdia, že nemáme na to, aby sme reformy neprijali alebo ich oddialili. Nuž, ak je niečo málo a ide o prežitie (a taká je naša situácia), tak by sa mal uskromniť skutočne každý. Žiadne spoločenstvo inak neprežije. Zatiaľ sa tu uskromňujeme vždy len my! Cakanie a „nemáme na to“ odmietame a považujeme za nezmysel. Navyše, ak je niečo málo, je nutné určiť si priority. Podobne zmysla aj vláda (resp. MMF), len tou prioritou je spôsobit nám taký šok, ktorý vela znás

nesmú už vôbec rozhodit. My vidíme priority inak. Ak nemáme na základné služby ako zdravotníctvo či školstvo, nebudeme dávať predsa na armádu. To je predsa zločin! Vzhľadom kútku vlády na viacerých frontoch je obrana zameraná len na jednu frontovú líniu odsúdená na zánik. Tu sa neďa reagovať rokovacími stolmi, pretože sme vo vojnovom stave bez promeria. Treba konat rýchlo a nekompromisne (práve kompromisy nás dostali do dnešnej situácie). Ako teda zvrátiť zdanlivo nezvratiteľné? Ved, co mocní rozhodnú, my dole len ťažko ovplyvníme. Pravda je taká, že hoci je tento poddajný postoj veľmi bežný, nemá žiadne opodstatnenie. Stále tu sú možnosti, ako povedat nie a ako jediné riešenie v tejto situácii sa javí generálny štrajk. Krok zvažný a skutočne riskantný, ale o nic menej závažný a riskantný pre naše životy ako dopady reformných krokov. Generálny štrajk je skutočne na mieste. Je viac než jasné, že vláda neustupí demonštracným akciám, ktoré podľa odborových šéfov v roku 1995, 1999 a 2001 stacili na to, aby sa otvoril priestor pre rokovanie a naplnenie viacerých požiadaviek. Nieco tu ale nesedi a to je naša katastrofálna sociálna situácia. Bud nás vodia za nos alebo požiadavky, ktoré boli naplnené sú úplne okrajové. Pokles nezamestnanosti a rast životnej úrovne? Možno na Marse. Generálny štrajk! TERAZ!

Kto a ako

Sú dve možnosti. Spoliehat na svojich predákov a tlacit ich k akcií až do zbláznenia. Alebo to urobiť priamo. Zobrať iniciatívu do vlastných rúk. Radoví členovia ako aj neorganizovaní pracujúci. To sú tí, ktorí najviac trpia a majú na zlepšení najväčší záujem.

Dá sa postupovať tak, že na každom pracovisku sa vytvorí štrajkový výbor, ktorý vziďe rozhodnutia verejného zhromaždenia na danom pracovisku. Nesmie sa dovoliť, aby niekto hovoril vmene iných, co sa dá zabezpečiť imperatívnym mandátom. To znamená, že závery, ktoré sa dohodnú na zhromaždeniach bude delegát len tlmočiť (napríklad v prípade potreby koordinovať akcie s inými pracoviskami). Nebude mat moc konat a hovorit za seba. Bude len sprostredkovať to, na com sa dohodlo zhromaždenie, ktoré ho zvolilo. Delegát musí byť kedykoľvek odvolateľný a nepatený (ide o spoločnú vec, nie o biznis). Zhromaždenia by mali byť jediným miestom pre tvorenie rozhodnutí. Každý tak má hlas a možnosť vyjadrit sa. Je pravdepodobné, že túto aktivitu bude chcieť niekto ovládnuť (rôzni karieristi). Je potrebné co najskôr ich zo stretnutí vykázat, inak boj zneužijú pre svoje závery. Nepotrebuje ich, to oni potrebujú vás. Všetko je to na vašej predstavivosti, dôvtipe a experimentovaní. Základom je priama akcia, nie vyjednávanie úzkej skupiny predákov a ich snaha boj zmieriť. Demokratické rozhodovanie, kde nikto nemá výkonnú právomoc a teda nemôže rozhodovať za vás bez vás. Spájanie sa do väčších celkov prostredníctvom stretnutí mandátovaných delegátov, cim sa zabezpečí koordinovanie

akcií na viacerých pracoviskách (hoci dnes veľkú časť týchto môže ulahčiť internet). Toto je len stručný náčrt, ktorý sa nemusí hodit na každú situáciu. Ak môžeme pomôcť a nezapíame, radi podporíme takýto boj. Vela šťastia a hľadám dovidenia na štrajkovej línii.

Michal Tulík

Hurá, boháci sú s nami!

Prezident Konfederácie odborových zväzov (KOZ) Ivan Saktor má mesačný plat bez odmiem takmer 60-tisíc korún. Plat prezidenta KOZ je totiž podľa vnútornej smernice 4,5-násobkom priemernej mzdy v hospodárstve. Tá v prvom polroku 2001 bola vo výške 12 811 Sk. Plat viceprezidentov môže byť 3,5- až 4 násobkom priemernej mzdy. ... Počet odborárov však stále klesá. Kým pred revolúciou ich bolo takmer 1,9 milióna, v súčasnosti ich počet klesol zhruba na 650-tisíc.

Haló, psychiatria? Máme tu súrny prípad!

I. Saktor: „Do tripartity pôjdeme, aj keď nebude splnať účel dohadovania, pretože táto vláda sa dohadovať nechce.“

„Netvrdím, že nemáme istú zásluhu na tom, že na Slovensku sú také nízke mzdy. Žiaľ, veľakrát sa to vytrhne z kontextu a hovorí sa, že odbory sú zodpovedné za nízky rast miezd. Dá sa s tým sice súhlasiť, lebo existuje liberálne prostredie vyjednávaní. Až na to, že dva roky sme boli v rokovaniach obmedzovaní, lebo bola mzdová regulácia, isté uzávierky a reštrikčné opatrenia na štátny rozpočet.“

(pokracovanie zo strany 1)

Ak tomu verime, caká nás opat veľké sklamanie. Po vstupe znova povedia, chvíľocku, bude lepšie. Potom príde nová, možno úplne iná vláda acelé to môže zacat odznova. Pred volbami sľubovali lepšie platy, lepši zdravotnícky systém, nové reformy, lepši život. Sľubovali všetko, hotový raj. Ludia sa zase nechali oklamať a opat s tou už toľkokrát zneužitou dôverou volili. Výsledok? Škrty prakticky všade, okrem armády (kde je navyšenie), zmrazenie rastu miezd (čiže ich zníženie) a rast cien. „Je to v záujme našej ekonomiky,“ hovorí. My si budeme ťahovať opasky a kapat od bolesti ci od hlada ústavní cinitelia si od januára zvyšujú platy!

Toto nie je Kocúrko. Toto je charakter balika sociálnych škrtov a reforiem. Ako sa zhodujú ekonomickí experti, životná úroveň bude nielen stagnovať, ale hroziť jej pokles. Vela z nás si to už ani nedokážu predstavit.

Ako sa ešte dá zhoršiť život zruky do úst? Asi máme zacat kraďnúť. OK, ale keď už, tak bohatými!

Už 13 rokov budujeme nové vzťahy a to nielen ekonomické. Každý sa stará o seba. Lámú sa

príbu-zrenské a priateľské putá. A nové vládne opatrenia to len posilnia. Vinni sme vraj my - málo platíme na cestovnom, chceme bezplatné školstvo, užívame si zo sociálnych podpór, naschvál sme chori a vyciavame zdravotníctvo, tešíme sa z nízkych daní. A chudáci podnikatelia kvôli nám nemajú co do úst. Toto musí skonciť. Musíme si byť rovni. Podľa príjmu. Chudobní s chudobnými, bohatými s bohatými. Odzvonilo casom, keď boháci aj chudobní na tom boli rovnako.

Je to zvrátené, ale clovek nadobúda tento dojem. Sme leniví, využívame štátne príspevky ako sa dá, nemyslíme na budúcnosť. Blbosti! Za prvé, ak by sme aj takí boli, dohnal nás ktomu tento systém,

ktorom sú peniaze viac ako slusnosť.

Po druhé, za ekonomickú krízu nie sme zodpovední my. Po tretie, kým my si utahujeme opasky, boháci sa majú dobre a stále lepšie. Alebo si za posledné roky azda zaregistroval nejaké škrty namierené na nich? Ateraz nám tito „vyvolení“ idú rozkazovať zo svojich ministerských a poslaneckých kresiel a tvrdit, že je to všetko naša vina. Máme byť vzdelaní, máme sa prebijať životom arobiť kariéru, máme zacat podnikat ahrabat ako oni. Páni, koryto je ale obmedzené akto by potom pracoval na vaše plné trezory? Vidiet,

že táto hrstka arogantov skutočne žije medzi nami a pocituje to, co my... Co je ale šokujúce, je nová generácia, ktorá tieto kecy žerie a prijíma za svoje, castokrát pritom ide o ľudí, ktorí na tom sú rovnako zle ako my. Takto sa medzi nami dole zacínajú zbytočné spory, z ktorých jediný prospech majú za len tí hore. Nenechajme to dospieť tak daleko, aby sme za našu zhoršujúcu situáciu vinnili stále viac ľudí z našich radov. To chcú ac neesmieme dopustiť. Pracujme spoločne s vlastnými, nie s mocnými! Nezárdzajme sa v dobe, keď najviac potrebujeme vzájomnú pomoc. Naši kolegovia a kolegyne vo svete sú krásnym príkladom toho, že uvolnídarite je sila, ktorá nám umožní ubrániť sa opat vybudovať lepšie spoločenské vzácky.

Peter Hrivnák, Michal Tulík

Co rok dá a vezme:

* Zvýšenie cien potravín, cigariet a tabaku
O deviat % v 2003 a podobne v 2004. Fajciarom predražia cestu k smrti o 4 Sk (v mene vstupu do EÚ) a o pár ďalších rokov nákupom pašovaných cigariet od kšeftárov (asi vrámci podpory podnikania). Nebolo by cudné, keby im odmietli aj zdravotnícku starostlivosť, ved je to ich vina, nech si platia sami (nie tabakové koncerny)...
* Drahšie pohonné hmoty
Motoristom zdražíe poistenia úat asi o 1150 Sk (osem poistovních ponúka rovnaké ceny - nech žije volný trh a konkurencia!) plus benzín a možno aj nafta.
* Dopĺacanie za zdravotnú starostlivosť.
Pacientom pribudnú nové choroby, ako napríklad stres z nedostatku penazi na návštevu lekára a liečenie chorôb. Vitaj v Sparte - zbavíme sa slabých achorých. Boháci ale môžu byť slabí achorí a bude o nich postarané. Pri celkovom dopade balicka budú pre chorého sumy 60 Sk za lôžko, 30 Sk za jedlo, 30 Sk za ubytovanie, 30 Sk za návštevu špecialistu, 20 Sk za recept atd. naozaj hrozobu. Ato sa majú rušiť niektoré nemocnice a dôjsť k zdraženiu liekov (o 3 %, dopĺacať sa nebude len na tie, ktoré plne hradí zdravotná poisťovna). Uďajne sa naučime setrit a nechodiť k lekárovi zbytočne. Akto nám dá peniaze a cas na zdravé jedlo? Ako sa zbavit ochoreni z nezdraveho životného prostredia? Lekárov predsa nevyhľadávame z nudy a za ochorenia casto neniesieme vinu my, ale pracovné podmienky, životné prostredie, uponáhľanosť dnešnej doby a výrazne až úplne obmedzená možnosť alternatív. Toto ani zďaleka nie sú subjektívne dôvody, ktorým by sme dokázali braniť.

Zákon, ktorý pocita stýmto poplatkami bol docasne stiahnutý, aby sa upravili formálne

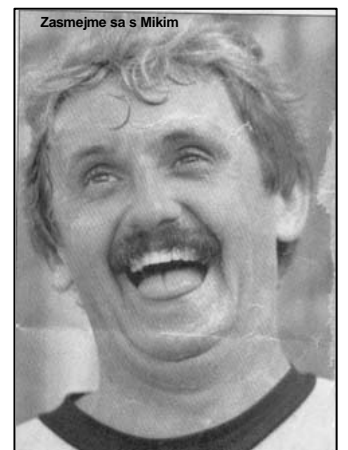
nedostatky súvisiace s požiadavkami EÚ. S poplatkami sa pocita.
* Zníženie sociálnych dávok
Nezamestnaným zoberú aj to málo, co majú a pri náraste cien sa budú musiet zaobizť bez

* Zdraženie energií
Priemerná slovenská domácnosť zaplatí mesacne za elektrinu asi o 150 Sk viac - vyše 700 Sk. Plyn pre domácnosť zdražíe o 43,7 % a teplo o 10 %.

Chudobným bral, bohatým dával

500 sk, čiže reálne osumu ešte vyššiu. Ale nudit sa nebudú, cakajú ich novodobé nútené práce obalené do frázy „zachovani pracovných návykov“ ci „pomoci komunite“. Nemáš prácu? Tvoja vina, ale opováz sa flakát ci hladat si novú! Nebudeš mat cas. Budeš pekne cistiť ulice, nech ta každý vidi. A opováz sa požadovať za to normálnu mzdu! Budujme spoločne raj pre zamestnávateľov, ktorí takto dostali možnosť robiť si s nami už úplne, co sa im zachce. Arbeit macht frei...
* Žiadne štrnásť a trinásť platy pre štátnych zamestnancov a škrtenie plátov v štátnej správe.
Hasičom trinásť a štrnásť plat zoberú, fízlom ponechajú. Samotní poslanci si chystajú zvýšiť svoje platy o ďalších 2000 Sk. Ich doterajší príjem za rok 2002 je 37 100 Sk. Tým by si prílepsi aj ministri (na vyše 58 tisíc), prezident (takmer 156 tisíc) a ďalši ústavní cinitelia - ich platy sa odvíjajú od poslaneckých. Plus zvýšenie nezdaniteľné paušálne náhrady vo výške 80 % platu pre nebratislavských a 70 % pre bratislavských.
* Dane
Rovná dan zatiaľ nie je, ale jej vyrovnávanie už nastáva. Cloveku sa na um derú myšlienky o nezmyselnosti tvrdení ako „rovnosť“ a „slobodný svet rovných šancí“, ale má vôbec význam komentovať ich? Kým základom života sú moc a peniaze, na rovnosť zabudnime. „Múdrosť“ z kníh liberálnych ucencov nie sú stavané na reálny svet, nech preto radšej zostanú v knižkách.

* Dôchodky
Sice porastú (priemerne asi o 300 sk), ale až od júla 2003. Žeby taktika „zdražiť-nechaj pomriet-ušetrit“?
* Podpora bývania.
Štátna prémia sa od januára znižuje na päťnu z ročného vkladu.
* Sociálne dávky na pridávky na deti
Podľa noveho zákona, ktorý však prezident nepodpisal (zatiaľ) by bola maximálna sociálna dávka pre rodinu 10 500 sk. Vieme, že ide opatrenie zamerané proti Rómom. Bez ohľadu na to, že tento problém vôbec nie je tak ciernobiely, ako sa mnohým zdá, nic iné ako rast kriminality ma nenapadá ac to bez ohľadu na farbu pleti. Takéto krátkozraké jednoduché riešenia sociálnu situáciu na Slovensku okorenia rastom kriminality, rasizmu a neonacizmu, posilnením policajných zložiek atd. Riešenie na jednicku... Priemerná rodina by dostala rovnaké pridávky ako miliónári ac to vo výške 270 Sk (oproti doterajším 480-890 Sk, podľa veku deti). Chudobnejšie rodiny by dostávali k pridávkom aj príplatky (210-620 Sk, podľa veku deti a príjmu rodin). Došlo by k zvýšeniu rodicovského príspevku, ktorý dostávajú matky na materskej s detmi do 3 rokov ac to z 2 740 na 3 790 Sk, no matky by ho nemohli poberat súbežne s penaznou pomocou umaterstve. Otcovia by ho mohli dostávať jeden mesiac, znížený na 1 200 korún (v takej sume by bol aj pre matky na materskej, ktoré pracujú adieta nedajú do

zasmejne sa s Mikim
jaslí ani iného ústavu, ale starajú sa on doma). Slobodným matkám, ktorým bývali partneri neplatia na deti by štát namiesto nich náhradne výživné nevypláca.
* Vysoké školy
Študentom na vysokých školách od noveho školskeho roka vezmú 6-12 tisíc ročne. Vzdelanie bude pravom pre toho, kto ma tažšiu penaznku. Už ani neprevykapi neexistencia podpory pre sociálne slabých, aby to neohrozilo slabšie rodiny. Studenti ale chystajú boj a hľadám si z nich budú móct zobrať príklad aj pracujúci a nezamestnaní, teda potenciálni kolegovia. A hoci skúsenosti z bojov sú minimálne, hľadám sa nebude treba hanbiť.

Michal Tulík, Fero Daniel

(pokračovanie zo strany 1)

Prerušenie MWR:

"Aby bolo všetkým zamestnancom McDonald's na celom svete umožnené organizovať sa podľa vlastného rozhodnutia a spravovať záležitosti vlastných organizácií na pôde zamestnávateľa, zverejnovaním oznamy pre personál na svojom pracovisku a vo všeobecnosti rozširovaním informácie bez prekážok.

Aby toto právo na vlastné organizácie a slobodu prejavu nebolo závislé od počtu členov organizácií a aby nikto nebol

postihovaný za svoje členstvo v organizácii. Táto požiadavka sa týka pracujúcich zamestnaných firmou McDonald's priamo i nepriamo a zahŕňa napríklad aj tých, ktorí vyrábajú hracky k jedlám alebo baliarnach. Naše životy sú možno odlišné, ale náš boj je rovnaký. Na záver, žiadame McDonald's, aby jasne ukázali, že svojich zamestnancov nevlastnia a že nemajú právo diktovať nám názory, ktoré máme alebo nemáme zdieľať a prejavovať."

MWR ďalej vysvetľujú: Nepovažujeme 16. október za cieľ sám osebe. Naša medzinárodná koordinovaná akcia má len povzbudiť vytváranie lokálnych samosprávnych organizácií pracujúcich. Snádejou očakávame, že akcie sa stanú základným kameňom budovania dôvery, odvahu a schopnosti zamestnancov McD vziať do rúk správu nad vecami, ktoré sa dotýkajú ich životov a ktoré doteraz vždy diktovali niekto iný. Ak bude naša rodiaca sa snaha otrebiť odpor potlačená alebo vyprchá, zlyhali sme. Ak ale uspějeme, 16. október bude znamenať väčšiu silu našej siete spolupráce, zvýši naše pocity, náš vplyv anašou seba dôveru a odvahu. Hoci vyzývame k akciám proti McD, nemyslíme si, že útlak a vykorisťovanie sa týka len podnikov s rýchlym obcerstvením ci nadnárodných spoločností. Ľudia nám hovoria „ak sa ti nepáči, odíď“, ale my veľmi dobre vieme, že tu je kopec tých zamestnancov, ktorí sú rovnaké zle ci horšie ako McD. Preto sa snažíme rozvinúť kontakty s ostatnými pracujúcimi v ostatných priemyselných odvetviach. Napríklad, pracujúci železničných ústrední šíria naše materiály v ich miestnom McD a my sme zas šíriť tie ich v našich telefontných ústredniach. Nejde len o McD alebo McJoby, ide o samotnú myšlienku námzdnej práce. Uvedomujeme si, že náš boj je prirodzene prepojený s ostatnými.

Vstanem ráno o siedmej, najem sa a padám na stanicu. Za týždenný listok vysokim stovku, co sa ešte dá, ale ako vždy aj tento rok plánuje vláda na študentoch ušetriť a tak sa naša zlava bude znižovať. Mne už začína byť pomaly jedno. O rok a pol budem mať 26 rokov a akákoľvek zlava mi skončí. Budem platiť stovku denne a tie pohľady. O ôsmej mi prichádza vlak a pri pohľade nanho začínam mať žalúdočné problémy. Zranjšej hmlý sa vynori skutočný veterán železníc. S úbohlým zadržaním a jedným svieticim svetlom dáva vedieť, že je tu. Pamätám si keď som raz vetke videl film z triptychu o Homolovoch kde bol presne ten istý vlak, akým chodím do školy. Vtedy som sa podivil, ci este je vôbec legálne púšťať tieto vraky na kolaje. Pozerám sa cez okno, tybrat z dvoch vozov je prázdný. Môžem si vybrať. Prvý je starší, pôsobí trochu sentimentálne, je v nom strašne horúco, nedá sa v nom pohodlne sedieť, strašne v nom hucí (funguje aj ako rušen) aneviem preto, ale stále to v nom divne páchnie. Ten druhý je trochu novší, ale je v nom zima, často sa stáva že sa v nom nedajú zavrieť dvere (no, aspon máme cerstvý vzdoušek :)). Vyberám si ten prvý. Smrad ale teplo. Mám šťastie a nachádzam prázdné sedadla. Skúšam si pohodlne sadnúť. Vlak sa rozbehne a už si to šinje. Každou zastávkou je nás viac, už dávno nesedim sám. Sme tu nasáčovaní ako kravy v dobytkiaku. Niektorí tu už vzdali aradžej si postoja na chodbičke vedľa záchodu, ktorý už toho musel prežiť naozaj vela a z ktorého sa šíri živocišny smrad. Jediné potešenie je dlhšia zastávka vjednej dedine, kde si dáim cigu a ocumujem zastávku a holky, ktoré sedia vo vlaku. Zasmradený od lacného tabaku sa vraciam do vlaku aprezívam posledné minúty. Na konečnej vystúpim. Uvedomim si, že mám este tri hodiny cas než mi zacne hodina. Neskor som však nemohol ist, lebo žiadne nie spoje nejdú. Další vlak mi ide o 12:00 a to by som už na hodinu nestihal. Párkrát som premýšľal aj nad internátom, ale mne to veľmi nevyhovuje apopravde, keď som videl tie izby, v ktorých bývajú moje spolužiacky, mal som dost. Vizbe pre troch ľudí bývajú štýria, nábytok je rozbitý, hajzle aelektrika by tiež potrebovali rekonštruovať. Plesnivé flaky na stenách zakrývajú plagáty, okná netesia a stále im tam fúka. To radšej nie.

Zákaz odborov, stres, nízke mzdy McDonald's je skrátka faj!

McJob je termin pre zamestnanie, ktoré nevyžaduje vysokú kvalifikáciu, je slabo platené, spôsobuje vysoký stres, vycerpáva arie je stabilné. Nazýva sa tak preto, lebo ide o typické podmienky v reštauráciách McD.

Odvrátená tvár šaša Ronalda

Zaujímavé fakty o McDonald's poskytol generálny sekretár medzinárodnej odborárskej federácie IUF Dan Gallin pre dokument o kauze McLabel z roku 1997, McD vtedy dali na súd anarchistov z London Greenpeace (zhoda názvu s Greenpeace je cisto náhodná). Súd McD pravdže prehral. McD považujú odbory za tretiu stranu a popierajú ich legitimitu ako inštitúcie na vyjadrenie záujmov zamestnancov. Odbory a kolektívne vyjednanie akceptovali len v pripadoch, keď už nemohli inak, lebo by museli zatvoriť pobočku alebo by ich to poškodilo v očiach verejnosti. Ale aj tam, kde odbory povolili, snažia sa osekak ich pôsobnosť. Odbory pre McD nich znamenajú výdaje, co nezapadá do ich orientácie na jediný ich cieľ - zisk. Zamestnanci celia výrazne nízkyim mzdám, zväcsa na úrovni minimálnej mzdy. A keď prídu odbory, vždy žiadajú vyššie mzdy, co im ukracuje zo ziskov. Pracovné podmienky sú ďalšou hrôzou. Reštaurácie praktizujú „rýchle jednanie“, co zahŕňa nepretržitú ťažkú prácu bez oddychu. Ak existujú odbory väčšinou určia nejaký limit počtu hodín, po ktorých má nasledovať prestávka. To takisto protirečí filozofii McD, ktorá usiluje o maximálne využitie zamestnancov. Neakceptuje platnosť iného práva ako svojho, čiže situáciu úplnej svojvôle. Neakceptuje jednanie so zamestnancami. Len v málo krajinách zamestnanci vybojovali stabilné a dlhodobé fungujúce organizácie.

Ďalšie fakty: Drvivá väčšina zamestnancov nemá plný úväzok, dávky sociálneho zabezpečenia, kontrolu (prípadne len minimálnu) nad pracoviskom a odchádza po niekoľkých mesiacoch. Fluktuácia je 300-400 % ročne. V McD pracujú najmä mladí ľudia, priemerne vo veku 21 rokov (zväcsa bez kvalifikácie), lahko nahraditeľní, ženy v domácnosti, pristaňovalci ci utečenci. Táto mladá a zraniteľná pracovná sila má jednak zabezpečiť maximalizáciu ziskov, jednak minimalizovať hnev aschopnosť brániť sa, keďže mladí sú často neskusení, nevedia ako sa organizovať a bojovať za svoje práva. Často je to prvé zamestnanie, ktoré vykoná-

vajú. Veľká cast školení pre manažérov McD sa týka „jednania“ s odborními amonitorovnia ich aktivít. Pokusy uplatniť svoje nároky, spochybniť niečo alebo vynásť vnútorné problémy mimo pracovisko - vôbec každé správanie, ktoré se prejavuje odporom a nelojalnosťou, vedie k preradeniu na horšiu prácu, kstrhávaníu mzdy, niekedy dokonca k fyzickým trestom. Dochádza kvyplácaníu premit za vzájomné špiclovanie medzi zamestnancami, kodmenám za zachovanie mlčanca, prípadne k vyplácaníu odstupného - všetko praktiky, ktoré majú utulávať konflikty so zamestnávateľom. Prevádzky McD sú charakteristické intenzívnym vykorisťovaním zamestnancov prostredníctvom prísneho systému založeného na drile, degradácii a sektárskej ideológii totálnej lojality astoženonia sa s firmou. A predsa, aj tu prepuknú konflikty. McD a iné reštauracné retazce zavádzajú vysoko automatické zariadenia, ktorých obsluha nevyžaduje školenie. A hoci sa im vo veľku darí, tvrdo bojujú o stovky miliónov dolárov vládných subvencií na „školenie“ svojich zamestnancov. Americkí danovi poplatníci tak vpdstate subvenciu nízke mzdy, automatizáciu a fluktuáciu v retazcoch s rýchlym obcerstvením. Obrat McDonald's cini rocne 3 miliardy dolárov, pričom pôsobí vpdvetvi s najnižšou minimálnou mzdou.

„(Zamestnanci) nemajú zarucené žiadne zamestnanecké práva. Nemajú garantované zamestnanie ani pracovné podmienky.“
Ronald Beavers, viceprezident amerických McDonald's, 1995

V prípade záujmu odalšie fakty o McD nás kontaktuj. Dovidenia na podobných akciách o rok. Boj pokračuje!

Solidárne akcie na Slovensku

Banská Štiavnica

Vylepenie letákov zameraných na ekologické a kultúrne dopady o McD na fakulte ekológie a environmentalistiky.

Trnava

Rozdávanie letákov PA.

Bratislava

Rozdávanie letákov zamestnancom aokolídium - Hviezdoslavovo námestie, SNP, Obchodná, Polus. Vo veľkej miere sa potvrdilo to, coho sme sa najviac obávali - negatívny postoj zamestnancov McD. Jednoducho, ak

človek vnejakom podniku nepracuje apride ako „cudzinec“ zvonku, len málokedy sa stretne s inou reakciou ako to viac, ak ide o mladý a neskusený personál. Na druhej strane, predsa len sa nám podarilo z ďalšieho zdroja zistiť, že manažment akoby štartoval proces rušenia plných úväzok aich náhradu za pracovnú silu s čiastocným úväzkom.

Košice

Rozdávanie letákov PA, pikety, transparency, hrniec vegánskej polievky vďaka uladu okolo kolektívu Jedlo Namiesto Zbrani.

Negatíva a pozitíva

Kvôli neskorému informovaníu sa ľudia v Žilíne aBanskej Bystrici nestihli zapojiť. Negatíva vo vzťahu kzamestnancom trocha zmiernuje skutočnosť, že sme im poskytli informácie o tom, že vôbec niečo také ako 16. október a McDonald's Workers Resistance existuje. Teší nás hlavne fakt, že prvýkrát sa tu podarilo zmobilizovať aktivistov kácii vjeden spoločný den a to vo vlastnej lokalite a navyše ešte aj reakcii na medzinárodné den akcii! 1300 letákov rozdanych na celom Slovensku je tiež celkom slušný počet. Potešením je aj radost MWR: „Dakujeme za správy o chystaných akciách. Sú pre nás veľkým povzbudením!“

Nabudúce to hádam bude lepšie a bez zbytočných chýb, ktoré sa stali a nemuseli sa. Vďaka všetkým, ktorí sa ozvali, pomohli, vylepali plagáty, informovali svoje okolie, boli na mieste a inak podporili, ak sa nemohli ucastniť. Zvlášť vďaka ľuďom, ktorí robili vegeburgery a polievku za rýchlu reakciu, ochotu a žrdlo, pravdže :)

Detailnejšiu správu zašleme na požiadanie. Naša zvedavosť nekonicí jednú akciu a praktikami McD na Slovensku sa mienime zaoberať pozornejšie. K tomu ale potrebujeme tvoju pomoc. Ak o svojom okolí poznáš niekoho, kto v McD robí/robí, ozvi sa nám!

Otázka policajta, ktorý nám oznámil, aby sme zbrliali stôlik svegeburgermi a nezaberali verejné priestranstvo: „A to vy ste proti alebo za McD?“. Po jasnej odpovedi reaguje: „No, ja som tam chodieval, ale už tam nevkrócim. Ja som raz z toho dostal takú hnačku...“

Akcie vo svete

Veľká Británia, Nový Zéland, Taliansko, Nemecko, Francúzsko, Rusko, Mexiko, Slovensko, Austrália, Dánsko, Španielsko, Švédsko, Severné Írsko, Srbsko atd. - štrajky, pokusy oštrajk, zastavenia práce, pikety, rozdávanie letákov, spomenia práce, zacementovanie toalety, marodky, popíjanie pocas práce, demonštrácie, sabotáže...

Zdroje: www.mwr.org.uk www.alarm.solidarita.org

Za MHDcku neplánujem platiť, tak sa radšej pomaly pešo trepem ku škole. A ako vždy, premýšlam. Nejaké pociatocné nadšenie zo školy už vyprchal. Pocas štúdia nám nejakí mudrci na ministerstve zrušili

automaticky príde aj možnosť dostať pôžičku.“ Tak to už skutočne neviem odkiaľ ich zoberiem (teda skôr fotrovci). Možno prerušim štúdium aostanem vAmerike rok. Ale to mi tiež veľmi nevyhovuje, lebo stratím

Jeden den 24 rocného starca

možnosť vybrať si ci chceme vo svojom odbore pracovať ako učitelka alebo ako vedekci pracovníci (v tretom rocníku sme si mali vybrať, co chceme študovať). Ja ani moje spolužiacky sme sa necitili na to byť vedcami, tak sme si chceli urobiť pedagogické minimum. Žiaľ, niekto si myslel niečo iné a tak vybrali za nás (bez nás) možnosť byť pedagógmi nám zobralli. Samotní profáci len nechápavo kývali hlavami a tvrdili, že s tým sa už nedá nič robiť aniako nevie, co s nami po škole bude. Ja chcem este využiť poslednú šancu ist do USA a zarobiť s kamošmi nejaké prachy. Vôbec sa mi tam nechce, ale opol roka mám 25 amojí rodičia nedostanú na mna žiadne prídavky, poistenie budú musieť platiť už oni. Ledva doštudujem. Už teraz sa ledva držím s peniazmi ako tak. Nemôžem si dovoliť kúpiť ani nejakú knihu. Konečne som chcel začat tento rok brigádovať (za 35 Sk/hod.), ale štvrtý rocník nie je žiadna sranda. Jednoducho nestiham. Rozmysľam ci mám v USA zostat rok, ak robota bude v pohode a budem môcť dobre zarobiť. Musím už myslieť, co so sebou po škole. Chcem odísť z domu a na to potrebujem prachy. Od našich nechcem nič, ved oni sami ledva vyzijú. Najnovšie je foter už polorka na maródke a asi pôjde na polovicný dôchodok. A samozrejme, zroboty sa mu vyhrážajú, že ho vyhodia, ak bude dlho maródovať. Odborári im vpdniku ešte chceli vybiť trinásť plat 1300 Sk, ale, žiaľ, pán majitel im povedal nie, pretože, tak ako každý iný rok, aj tento sa rozhodol kúpiť si nové auto za tri a pol milióna. Ak chcete vidieť primitívny kapitalizmus, podte na východ Slovenska. A to nám vopod pán minister chce zaviesť na vysokých školách poplatok 6000-12 000 Sk za školský rok. Nejaké nádeje, že by som dostal hoc aj pôžičku si nerobim. Ako sa vyjadril samotný pán Fronc: „Neviem to garantovať“, ci zo zavedením školného

kontakt so svojimi spolužiackami, s ktorými si už dobre rozumiem. Atež je tu holka, ktorá sa mi páci a nerád by som sa od nej lúčil na takú dlhú dobu. Je to hnusné samému sebe, ale asi si vyberiem možnosť ostat vUSA. Prachy pred ľuďmi, ktorých mám rád. To som dopadol.

Som už v škole, ktorá svojím interiérom dýcha boľševickým duchom. Aspon, že tu máme asi 70 % holiek. Aspon sa je na co pozerať :). Najprv idem po knihy, ktoré som si vceera objednal. Samozrejme, že som nedostal ani jednu. Školská knižnica je na tom biedne. Nie sú prachy. Škola sa topí v dlhoch, ledva preživa ana nové knihy nie sú peniaze. Aak sa niečo napíše, nemá to kto vydat, lebo opat nie sú prachy. Minule nás na hodine jedna profacka prosila, aby sme si kúpili jej knihu, lebo ak sa nepredá celý náklad nakladateľstvo jej odmietne vydat ďalšiu. Ja by som si ju aj kúpil, ale na toto jednoznačne nemám prachy. Minule som cital, že školstvo dostane na budúci rok od novej vlády zas málo penazi, aby sa konečne oddžilo. Hold, treba splácať pôžičky Svetovej banke. Na modernizáciu armády bude treba do roku 2009 zaplatiť viac ako 100 milárd korún. Super! Som normálne rád, že končím školu.

Idem aspon na internet, jednú zmlá výhod študenta. Cakám asi pol hodiny a nemám šťastie. Vyfisoval som jeden zpcitacov s klávesnicou, na ktorej nevidieť asi dve tretiny písmen. Klávesnice sú jedny z najlacnejších adho nevydržia. Škola špori. Logické. Päť minút zabijem s ceruzkou vruke adopisovaním písmen na klávesy. Keď skončim, zistím, že sa mi zasekáva klávesa Enter (cim sa stáva písanie neznesiteľným) apovluciu casu trávím jeho vyťahovaním na pôvodné miesto. Po chvíli sa uvolňuje iný pcitac a tak si knemu sadám. Internet fachci celkom v pohode. Keď som už konečne celkom rozbehnutý, vcelej škole

vypadne elektrika. Niekto za mnou zapicuje. Ja nie. Už som na to zvyknutý. Škola má nejaké tie roky a elektrifikácia by potrebovala vmenit. To sa stáva aspon raz za den. Vstanem a idem sa najest. Najdem si prázdné kreslo na chodbe azejm desiatu. Ako väčšinou aj teraz je to chlieb zmaslom a lacnou salámou. Na obed už druhý rok nechodim. Neboli sice dražšie, ale zas tie dávky boli tak malé, že som si po nich stále niečo musel dokúpiť v bufete.

Ochádzam na hodinu. Celkom v pohode, zaujímavá téma, profacka, ktorá nás berie ako rovnocenných. Dá sa povedať, že zábava. Po hodine si zájdem so spolužiackami na pivo. Zas tá istá téma. Deziluzia zo školy, strach co s nami bude po škole. Jedna spolužiacka nemá ani šajnu. Druhá chce začat podnikat úplne inom odbore ako študuje. Ja tiež krútim hlavou na otázku ci viem, co budem po škole robiť. Jediné co viem je, že chcem odísť minimálne z východného Slovenska. Najradšej by som odišiel do Prahy, ale so svojim odborom tam toho vela nenarobim. Dopijem pivo a padám.

Ponáhľam sa na vlak apat je to tá stará šunka pripomínajúca skôr červenú pomorku ako vlak. Cestou späť ma čaká ešte vyluka. Takže po troch zastávkach na vlaku šup do chladných autobusov, kde sa všetci trasieme apotom opat na vlaky, kde sa snažíme najst vozen, ktorý je aspon trochu vyhriaty. Dávam sa do reci so sprievodcom, ktorý sa ma ešte provokacne pýta ci mi nie je zima. Rozprávame sa orobote, oškole a len tak mimochodom sme sa dostali aj v vlakom, v ktorých obidvaja trávime cas. Súsvetvom na tvári mi oznámí, že tieto vlaky už nemajú žiadnu účtovnú hodnotu a že v pripade, že by napríklad zhoreli, tak by to vlastne nebola žiadna škoda. Jediný spôsob ako ohodnotiť tieto vlaky je odniesť ich do zberu. Chechtáme sa na tom, iked to do smiechu nie je. O desiatej večer konečne zastavuje vlak v domácej stanici a ja pálim domov spat. Som znicený zo života a to som ešte len v škole a mal by som si uživať študentského života. Normálne začínam mat strach zo života, co ma čaká. Abľé je to, že takéto pocity má vela mojich rovesníkov. Máme ešte len cosí viac ako dvadsať acitime sa ako starci.

Fero Daniel

Space Impact 10 alebo Svet je hore nohami

Prvého novembra 2002 sa v Humennom ako obvykle raz za čas konala v poradí už 10. hudobná akcia „Space impact“ zameraná na Techno a Drum and Bass (DNB).

Potešilo nás, že sa v tomto meste koná aspon niečo netrčadné pre mládež analogko DnB sa nám páci, rozhodli sme sa, že sa na akciu vyberieme. Usporiadateľmi boli naši známi a v podniku sme čakali dobrú zábavu. Ľudia bolo na začiatku pomenie aťak sme si sadli a vyčkávali na nástup prvého didžeja. Poznali sme väčšinu prítomných - fanúšikov techna asymptizantov alternatívnej kultúry. Náhoda ma však hneď prešla, keď som si všimol, kto stojí pri dverách na vstupnom a stará sa o poriadok na akcii. Boli to dvaja neonacisti. Po case za nimi prikvitli ďalší aťak ich tam dokopy pobežovalo asi 10. Pochopili sme, že nemá zmysel ist ani za organizátorom, pretože poznáme situáciu u nás. Tychto dvoch náckov poznám veľmi dobre. Už dlhšie osebe prehlasujú, že s neonacistami už nemajú nič spoločné, ale keď vidíte ich kamaraden, ktorí za nimi došli, pochopíte, že to tak nie je.

Na začiatku som to chcel brat ako vtip, ale keď sa už to nie je na smiech anedá sa to brat na ľahku váhu. Na akcii, ktorú organizujú ľudia za alternatívnej scény, robia ochranu náckovia. Nakoniec sme to vydržali tri hodiny aradžie sme šli domov.

K žiadnej bitke nedošlo, i keď by to bolo v tej chvíli asi najúčinnejšie. Nedošlo k nej z zjavného dôvodu. Nik nechcel príliš vyskakovať, pretože by sa bál, že ak niekedy pôjde domov sám a proti nemu 5 náckov, tak by už domov po svojich nedošiel (ak by vôbec došiel).

Záver? Humenné je ďalším mestom na východe Slovenska, ktoré sa stáva mestom neonacistov aťch posluchovcov. Nikdy však nepochopim, prečo sa ľudia zo scény spájajú s naziskinheads, prečo im dávajú zarobit, prečo proti nim nič nerobia...

Preto prosím všetkých, ktorým nie je jedno čo sa deje vich meste, organizujte sa proti hneďmu svinstvu. Pište, hovorte, krite, ale hlavne bojujte!

František Sivý

Zacína to nevinne

Posledné roky to boli len skupinky chuligánov s neonacistickými symbolmi a rasistickými postojmi, ktorí cez vikend pripití a v skupinkách šikanovali každého, koho stretli. Dnes už tieto chuligáni (a chuligánky) vyrástli a začali sa organizovať. Ci už v mládeži SNS/MSNS alebo novej neonacistickej organizácii Nové Slovenské Slovensko (NSS, viac o nich v ŽB c.3). Je obťažnejšie dokázať, že ľudia v kravatách a bielych košeliach, ktorí chodia na akcie MSNS a NSS sú neonacisti.

Pekným príkladom je vyšetovanie Zuzany Papugovej, ktorá sa mala dopustiť trestného cinu podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potlaceniu práv a slobôd.

Neonacistka - v súkromí na verejnosti

V organizácii je sila

Zuzana Papugová je ambicióznou členka MSNS v Košiciach (presnejšie, podpredsedníčka pre ekonomiku), u ktorej sa pri domovej prehliadke našiel napríklad dokument s názvom Nástup 88 (v neonacistickej symbolike znamená 88 poradie písmena H v abecede. 88 je teda HH - skratka pre Heil Hitler). Papugová sa obranovala, že je to dokument, o generácii z roku 1988, ktorá sa vtedy snažila o prevrat republiky. Skutocne presvedčivo... Papugová má tiež priateľské aorganizačné kontakty s NSS, ktorých členov pozýva na spoločné akcie a spoločné akcie aj organizuje. Ako mladá exhibicionistka sa nechala spolu so svojimi

neplnoletými kamarátkami fotografovať pred neonacistickou vľavkou s trickom Rudolfa Hessa a so zdvíhnutou pravícou. Po ich zverejnení sa od nej distancovala aj samotná SNS, ktorá ju predtým ochranovala. Papugová už ako tak skončila.

Spoliehat sa na súdy?

Aj keď súd dokáže vinu a odsúdi túto Zuzanu z Arku (ak mám parafrázovať článok na webe MSNS, kde je prirôvanáva k historickému postavu Johanky z Arku), neurobi sa toho veľa. Na jej miesto v organizácii budú navrhnutí ďalší kariéristi ci kariéristky a tentokrát si dajú väčší pozor, aby ich tak ľahko nechytli. My však medzi týmito neonacistami žijeme a poznáme ich. Vieme, že majú po tele vytetované neonacistické symboly a symboly trestnej riše. Vidíme s kým sa stretávajú, vidíme aké materiály rozširujú, koho napádajú. My vieme, že to neonacisti sú a nepotrebuje súd ani žiadne štátne orgány, aby to odklepli. Koniec koncov, politici ešte veľmi radi používajú tieto opice, keď sa bude zhoršovať sociálna situácia, keď sa pracujúci začnú organizovať a začnú „robit problémy“. Neonacizmus sa stále hodi tým, ktorí sa boja osvoj majetok získaný okradaním pracujúcich.

Krcmový antifašizmus - krutá skúška priateľstva

Co je horšie, v mnohých mestách sa stáva to, že aj mladi ľudia, ktorí sa zaujímajú o myšlienky sociálnej spravodlivosti (i keď zo začiatku skôr o alternatívnu kultúru, ktorou ale prešli aj viaceri znás) sa k neonacizmu stavajú dosť lahostajne. Pokiaľ je ich málo, tak sa z nich smejú, ignorujú ich a majú plné ústa antifašizmu. Keď je ich viac a neonacisti im obsadia obľúbenú krcmu, nájdú si inú. Ak obsadia aj tú, skúsia to inde. Keď zbijú prvého z nich, postavia sa k nemu chrptom alebo vinu zvalujú na neho samotného („zbytočne si provokoval“). Ak je náckov viac ako ich samotných a majú problém nájsť si večer podnik, kde

Upravení mladíci z NSS - neonacizmus v košeliach a kravatách

sa dá kludne posediť, tak si s nimi začnú podávať ruky a bavit sa s nimi ako s najlepšimi kamarátmi (a niekedy dokonca aj viac ako so svojimi kamarátmi). Títo majú o pokoj postarané. Tých zopár, pre ktorých je antifašizmus viac ako silné reci a nášivka s nápisom „Gegen nazis“ a pre ktorých je priateľstvo snáckom porušením morálnych zásad, sa ešte o niečo snaží. Vystavujú sa ale nebezpečenstvu útoku náckov, strachu ist večer domov osamote, strate kamarátov, pre ktorých je dôležitejšie vklade si vypit pivo ako postaviť sa za priateľa.

A teraz si porovnaj pociatocný postoj „antifašistov“ a postoj na konci. Ako rýchlo sa vzdali zásad a kamarátstva. Toto nie je nejaká teoretická schéma ale skutocnosť, ktorá sa odohrala v mnohých mestách a v mnohých sa skutocnosťou ešte len stane. Ak títo chuligáni nebudú zastavení teraz, kým sú mladi, neorganizovaní a je ich málo, tak pockaj 3-5 rokov a uvidíš. Ani nevytiahneš nos z domu, aby si sa okolo seba nepoobzeral. Budeš musieť minat svoje peniaze na zbrane. Zčneš vážne premýšľat o kurze bojového umenia, nie preto, že by si chcel, ale preto, že musíš. Pockojný život sa ti skonci. Tak to bolo v mnohých mestách aniet dôvodu preto by to nemalo byť aj v tvojom prípade. Bud sa im postaviš teraz alebo ta zrazia neskôr. Ak na to zatiaľ s kamarátmi a kamarátkami nemáte, tak sa im aspon bez strachu pozri do oci alebo sa len postav spozu stola, keď sa začne nejaká provokácia. Sám budeš prekvapený reakciou. Rešpekt si u nich vybuduješ aj takýmto drobnosťami. Úchovaj si aspon dôstojnosť, keď ti berú slobodu!

Fero Daniel

Cerveno-Cierna Distribúcia

Cerveno-Cierna Distribúcia je spolupracujúcou skupinou Priamej Akcie. Distribuuje knihy, časopisy, noviny, teoretické spisy, hudbu a iné propagacné materiály týkajúce sa slobodného samosprávneho hnutia a kultúry pracujúcich s ponukou vyše 100 titulov. K najzaujímavejším patria materiály od českých nakladateľstiev Federácie Sociálnych Anarchistov-MAP, Solidarity a Československej Anarchistickej Federácie ci slovenského Nakladateľstva Bod Zlomu. Kompletný zoznam titulov a objednávky na adrese: Cerveno-Cierna Distribúcia; Poste restante; 850 07 Bratislava 57; email: ccdistro@yahoo.com

Cierny kríž

Cierny kríž je nezávislou skupinou pomoci trestne stíhaným a inak perzekvovaným protiautoritárskym pracujúcim i nepracujúcim. Vznikol ako sebaobranná aktivita proti diskriminácii, represii a násilju zo strany zamestnávateľov a štátu. Obetiam nespravodlivosti sa snaží poskytnúť okamžitú anaximálne účinnú pomoc - finančnú, materiálnu, morálnu a právnu.

Prirodzene, nie všetci máme cas, peniaze a chut venovať sa takejto cinnosti dlhodobu, v skutocnosti ale môže pomôcť nejakým spôsobom každý, niekedy úplnou malicosťou. Nedá to vela námáhy pomôcť obetiam pri prekonávaní izolácie, osamelosti a zabudnutia za mrežami. Pohládka alebo krátky list sú vždy obrovským potešením. Otrocha viac námáhy si vyžaduje pomoc materiálna: kancelárske potreby, bezplatné xeroxovanie, benefčné hudobné nosice ci akékoľvek tlačoviny, co zaženú nudu. Kto rád komunikuje s ľuďmi vo svete aj jazykovo zdatnejší, môže sa starať o kontakty s priateľskými skupinami vo svete ci pomáhať so získavaním a prekladaním informácií o pripadoch v zahraničí. Iní zas môžu robit solidárne akcie v bydlisku a na pracovisku (petície ci penažné zbierky). Ti zbehlí v právnych záležitostiach môžu poskytnúť právnické rady. Najjednoduchšou pomocou je pravdaže pomoc finančnú. Jediným zdrojom financii Cierneho kríža sú totiž príspevky od tých, ktorí sa na nom podieľajú asympatujúci a tie nestacia. Každý môže prispieť po svojom. Necakaj až budeš potrebovať pomoc ty, pretože bez tvojej podpory bude naša cinnosť dovedty minulou a nebudeš sa mat na koho obrátiť. Viac informácií na adrese PA alebo cez email: cierny_kriz@yahoo.com

Najjednoduchšou pomocou je pravdaže pomoc finančnú. Jediným zdrojom financii Cierneho kríža sú totiž príspevky od tých, ktorí sa na nom podieľajú asympatujúci a tie nestacia. Každý môže prispieť po svojom. Necakaj až budeš potrebovať pomoc ty, pretože bez tvojej podpory bude naša cinnosť dovedty minulou a nebudeš sa mat na koho obrátiť. Viac informácií na adrese PA alebo cez email: cierny_kriz@yahoo.com

Prednáška PA

5. októbra 2002 sme na pozvanie trnavských aktivistov pripravili prednášku na tému Kapitalizmus, sociálna nespravodlivosť a radikálne odbery. Sice bola krátka, no následná vyše dve hodiny trvajúca diskusia stála skutocne za to. Hlavnými témami boli: hodnota práce a motivácia, mechanizmus rozhodovania a jeho zneužitie aorganizácia výroby. Prednášky sa účastnilo priebežne 15-30 ľudí. Veľmi dakujeme trnavským aktivistom za pozvanie, zorganizovanie prednášky a oberberovanie. Vela štastia v ďalšej cinnosti! Ak nás chceš mať vo svojom meste aj ty, ozvi sa, prideme radi!

My Antifašistická Akcia Bratislava [AAB] nadväzujeme na tradíciu militantného antifašizmu. Hlásime sa k fyzickej opozícii proti fašistom, pretože táto stratégia sa tak ako v minulosti, tak aj vprítomnosti preukázala ako veľmi efektívna pri vytlačení fašistov z verejného života. Ako príklad môžeme poslúžiť Anglicko, kde v apríli 1994 na základe dôslednej práce Antifašistickej Akcie a rôznych iných militantných antifašistických skupin sa otvorene fašistická Britská Národná Strana stiahla z verejného života prehlásením, že už nebudú organizovať „žiadne pochody, žiadne stretnutia a žiadne akcie.“ Nie sme striemivými násilníkmi. Nemieneme sa už ale ani viac vystavovať násilju fašistických gangov a obávať sa o bezpečnosť ako svojich rodín, tak o bezpečnosť nás samotných. Nemieneme tráviť cas v kaviarnach akademickými recami antifašizmu, ale ideme cestou priamej akcie. Stavíme fyzickú konfrontáciu všade tam, kde sa neofašisti zhromažďujú a kde šíria svoju nenávisť. Odmietame spoluprácu so štátnymi represívnymi zložkami ako i sboľševíkmi, pretože sú pre nás rovnakými nepriateľmi slobody ako samotní neofašisti.

Bolo by náivné domnievať sa, že keď zastavíme fašistov v uliciach Bratislavy, zničime tým zároveň fašizmus ako taký. Aj keď eliminácia neofašistov je veľkým víťazstvom a má veľmi blízko k úplnej porážke fašizmu, história nás učí, že porazit fašistov vo fyzickom boji nestacia. Jednou z úloh, ktorú v AAB sledujeme, je poukázat na príčinu vzniku a rozmachu krajnej pravice. Neofašisti prenášajú zodpovednosť za sociálne problémy na minoritné skupiny. Vo svojej propagande

Manifest Antifašistickej Akcie Bratislava

obvinujú pristahovalcov, že nám kradnú prácu ako i miesta na vysokých školách a výrazne sa podieľajú na kriminalite v krajine. To sú práve tí, ktoré najviac oslovujú verejnosť a dopomohli neofašistom k množstvu víťazstiev všade vo svete. V súčasnosti, kedy najmä na Slovensku, sa prehlbuje sociálna mizeria pracujúcej majority spoločnosti a sú jej ukrajovane za dna na den stále väčšie a väčšie kusy sociálnych práv a istôt, kedy vznikajú hladové doliny a pracujúci strácajú vlastnú dôstojnosť ako i nádej do budúcnosti, získava krajná pravica svojimi lacnými riešeniami na popularitu. Redukovať počet cudzincov, zastaviť priliv nových utecencov so žiadosťou o azyl nerieši vo svojej podstate problém kapitalizmu. Sú to práve kapitalisti so svojou zvrátenou teóriou voľného trhu, ktorá vytlačila ľudí na okraj spoločnosti a nedovolí im žiť rovnocenný plnohodnotný život. Jedno ci sú pôvodu slovenského alebo zahraničného, tak ako sa nás snažia ultrapravicári presvedčiť. Sú to práve tieto dôvody, ktoré nútia ľudí cestovať za prácou do cudziny. Stat sa lacnou pracovnou silou, aby mohli uživiť svoje rodiny. Ak sa im však nepodarí získať prácu a sú z každej strany spoločnosti odmietaní, jediným prostriedkom ako zaobstarat obživu sa stáva kriminalita. Neobhajujeme zločin! No pre nás je najväčším zločinom, ak je človeku odobraná vlastná dôstoj-

nosť a sloboda. Je príliš jednoduché odsúdiť, než hľadať skutocné riešenia a skutocné príčiny problémov! Našími nepriateľmi nie sú cudzinci. Vovnakej situácii sa môže ocitnúť ktokoľvek z nás.

Pristahovaleckou otázkou aobraňovaním tzv. národných záujmov fašisti vo vládcach ako na republikovej, tak aj na krajskej úrovni, len začínajú. Zastúpenie fašistov vo vláde krajiny neznamená nutne otváranie koncentračných táborov. Koncentračnými táborami fašizmus nezacína, ale isto konci. Ak sa podari zrealizovať krajnej pravici v Európe vizu „Európy národov“, tzv. Euronat, v ktorom sú zastúpené takmer všetky oficiálne krajne pravivé strany v Európe, je ku koncentračným táborom už len krokci. Predtým však prideme o všetky práva a slobody, tak ako sa to dialo za Tisa v tridsiatych rokoch. Zakázanie opozície, kriminalizácia všetkých antifašistov, zrušenie odborových a sociálnych práv. Školstvo sa stane inštitúciou na kontrolu mysle, ktorú vhodne doplnia média ovládané vládnou stranou.

AAB nevytvára na pracoviskách a školách len opozíciu proti fašistom, ale i proti príčinám, ktoré dovoľujú vzniknúť tejto ideológii. Antifašistický boj nutne súvisi s bojom sociálnym. Skutocnou odpoveďou na sociálne problémy je radikálna odborová akomunitná

opozícia voci kapitalizmu! Sociálny boj sa nevedie raz za štyri roky pri volebných urnách, ale každý den v škole a na pracovisku. AAB podporuje však len iniciatívy aorganizácie, ktoré stavajú na princípoch priamej akcie, samosprávy, solidarity, priamej demokracie zdola a antiautoritárskom princípe. Alternatíva nie je vo vláde tvrdej ruky. Ani z prava! A ani z ľava!

Co teda navrhujeme? Ako sme už písali, hlavnou úlohou AAB je podnecovať obyvateľov Bratislavy k vytváraniu nezávislých antifašistických výborov. Podnecovať v každom obyvateľovi Bratislavy vlastnú iniciatívu v eliminácii fašistov v našom meste. Prebrať zodpovednosť za stav Bratislavy. Nie voľbou primátora raz za štyri roky, ale každodennou prácou a striktným odmietaním tolerovať fašistov všade tam, kde sa zjavia. Jedno rozprávanie fašistickej demonstrácie je v reálnom živote viac ako tisíc trestných oznámení. Aj tak zapadnú prachom. Spýtať sa na tu nacistov z Britskej Národnej Strany. Nie je to ale len o fyzickej konfrontácii ako sme sa už zmienili. Tá problém šišzmu komplexne nerieši. Fyzická opozícia eliminuje len produkt fašizmu - fašistov. Preto porazenie fašizmu musí byť úzko spojené s odstránením príčin, ktoré mu dovoľujú vzniknúť. Nezabúdajme, že aj v Nemecku v 30. rokoch bola parlamentná demokracia a trhový kapitalizmus!

Bratislavou to len zacína!

(Výňatok z Manifestu AAB. Kompletná podoba k dispozícii cez email BAcivityAFA@yahoo.com, alebo na adrese PA)

Pol ský hospodársky zázrak v ruinách

Ostré sociálne boje našich susedov

(pokracovanie zo strany 1)

Na začiatku roku 2002 Poľskom otriasla najväčšia vlna protestov za posledných 10 rokov. Odohrali sa pikety, demonštrácie a štrajky. Boli tu protesty baníkov proti plánu vlády zaviesť 6dnový pracovný týždeň, nové normy efektívnosti areštrukturalizovať banícky priemysel, čo by viedlo k uzavretiu niekoľkých baní a prepusteniu tisícok ľudí. Do ulíc vyšli aj pracujúci Zdaewo Motor, ktorá padla kvôli kríze firmy. Môžeme očakávať aj protesty rybárov, z ktorých mnohí prídu po vstupe do EÚ o prácu.

Toto je len zopár protestov, ktoré prebehli a prebiehajú. Média hovoria takmer každý den správy o ďalších akciách. Žiaľ, len zriedka sú vitálne.

Nedostatok solidarity

Pracujúci v malých podnikoch protestujú často, no nikto ich nepočuť. Nie sú dostatočne silní, aby bojovali. Vo väčších firmách sa zase často dokážu zorganizovať na svoju obranu, ale problémom je ich izolácia; nemôžu sa spoliehať na solidaritu pracujúcich z ostatných firiem. Keď sa protest skončí, nie sa už nejdú. Solidaritu niekedy neprevia ani pracujúci v rovnakom odvetví. Keď štrajkovali zamestnanci Gdanských lodeníc, štetínski lodiarri neurobili nič amohli ste vidieť aj také reakcie ako spokojnosť, že konkurent má problémy. Gdanský štrajk majetelia označili ako ilegálny ajeho vodcov prepustili. AF/IP za to vinia aj činnosť reformistických odborov (Solidarnosc, OPZZ atď.). Pracujúci si zvykli, že za nich riešili ich vlastné záležitosti. Odbory sa stali predžerou rukou politických strán a na tých, ktorí bojujú za práva pracujúcich, útocia séfovia aj veľké centralizované odbory.

Nespoliehajme sa na vodcov!

Spoločnosť sa roky spoliehala na Solidarncos, ale ich nádeje boli pochované po páde „komunizmu“. Všetky ideály, ktoré Solidarita predstavovala boli zradené a dôsledkom toho dnes sociálnym hnutiam veri v Poľsku len málokto. Ľudia sa nádeajú, že kapitalizmus sa dá reformovať, že existuje niečo také ako kapitalizmus sluďskou tvárou aže životná úroveň sa zvýši. Ďalším dôležitým znakom dnešnej spoločnosti je jej značná rozdelenosť a absencia ducha solidarity. Kapitalizmus dohnal pracujúcich ku konkurencii aboju medzi sebou, namiesto spoločnej práce v solidarite. Napríklad, Štetínske lodenice. Pracujúci rôznych smien sťažovali oto, kto uchmatne väčšiu časť plánu, čo viedlo k zvýšeniu denných noriem a poklesu miezd.

Továrnen na káble v Ozarówe

Okupácia káblovej fabriky v Ozarówe svedci o tom, že priama akcia predsa len ešte žije. Zamestnanci boli vprete proti likvidácii tejto prosperujúcej firmy, ktorú kúpil konkurent Telefonika. Ten sa rozhodol zrušiť výrobnú linku adviezť stroje do Osviecim. Okupáciu tomu pracujúci bránili, pretože inej roboty v meste niet. Cin zasluhujúci uznanie oto viac, že taktika Telefoniky je pošvat pracujúcich proti sebe tvrdením, že Ozarów musí padnúť, inak pride prácu 4000 ďalších pracujúcich v Poľsku. Kým na mzdy by išlo za rok pol milióna dolárov, 100

STRAJK
To jedyny rozsądny dialog z pracodawcami!

O SVOJE PRAWA WALCZYMY SAMI!
ZJEDNOCZENI W JEDEN SILNY, RADYKALNY ZWIĄZEK PRACOWNIKOW!

INICIATYWA PRACOWNICZA
FEDERACJA ANARCHISTYCZNA

tel: 0605 641 390
e-mail: fa_szn@interia.pl

Madrid je super!

% vlastníci Telefoniky je šiestym najbohatším mužom vPoľsku smajetkom 1,7 miliardy dolárov. Pred pár rokmi bol 14. najbohatším mužom, no reštrukturalizácia a prepustenie stoviek ľudí priniesli obrovské zisky. Len za rok 2001 zarobil pol miliardy, Ťaký trpí, len sefko si uživa...

Do boja sa aktívnejšie zapojili v polovici novembra aj varšavski anarchosyndikalisti, hoci oficiálne odbory ich odmietli. Spoločne s kolegami zPoznane pomáhali držať nocné hliadky. Takto sa mohli dozvedieť, že pracujúci z podnikov, ktoré vlastní rovnaká korporácia, konkrétne vŠtetine a Bydgoszczi, nielenže odmietli podporiť ich štrajk, ale ich odbory dokonca spísali petíciu, kde vládu žiadajú o vyhodenie „okupantov“ spred brán. Asi si myslia, že keď ľudia vjednej fabrike prídu o prácu, ich to obide. Ironické je, že štetínska fabrika krátko nato začala s prepúšťaním takisto. Štrajkujúci ale neboli nahnevaní na svojich kolegov, ktorí takto habejne zlomili solidaritu. Neverili, že by toho boli schopní radovi clenovia. Ďalej sa dozvedeli, že polícia povolala protiteroristickú jednotku, ktorá vtrhla do materskej školy patriacej ktovárni. Otázka je, kto je tu terorista, keď ide o jasne zastrašenie a tercom sú navyše ich deti. Vtento chvíli boli okupanti vo výbernej pozícii - behom pár minút mohli zvoľat stovky ľudí na pomoc (v okolí sú bytovky bývalých zamestnancov). Bezpečnostná služba aj polícia tak stála pred veľkými problémami. Anarchisti plánovali prísť späť s kolektívom Jedlo Namiesto Zbrani (JNZ), ktorý by varil a taktiež zorganizoval nejaké aktivity pre deti.

26. 11. 2002, 3:30 ráno - bezpečnostná služba podnikla útok na asi 200 hliadkujúcich a jedného zranila. Hliadkujúci po útoku zavolali dobrovoľných hasičov, ktorí svoje hadice namierili na bezpečak a plným prúdom to do nich napálili! Neskôr dorazila štátna polícia a pokúsila sa otvoriť brány. Vtej dobe už prebiehala blokáda hlavnej cesty Poznan-Vařsava vedúcej blízko továrne. Nákladniaky, ktoré prišli naložiť výrobnú linku schytili spršku tehál a kamení. Došlo k zatknutiu 10 ľudí. Niektorí vodici za takýchto podmienok odmietli nakladať, žiaľ, večer už boli niektoré stroje vyvezené. Okupácia trvala 210 dní.

Boj pokračoval ďalej aostro. Odborári, mladi i starí, matky s deťmi a futbaloví „hoolligans“ sa viacerí pokúšali preraziť policajnú linku a blokovať vychádzajúce nákladniaky. Zástupcovia miestnych odborov vyhlásili, že tovaren sa pokúša opät obsadiť. Do mesta sa začali chystať ďalší ľudia z celého Poľska.

Hoci tieto akcie vyzerajú veľmi povzbudivo, je pravdou, že 1. decembra bojovalo z pôvodných 900 zamestnancov len 60-70 (vrátane anarchistov). Napriek tomu, svoj boj nevzdávajú a majú podporu komunity, i keď len pasívnu. Vo fabrike je stále obrovské množstvo strojov a môže trvať aj mesiac, kým sa úplne vyvežu. Polícia prislúbila ochranu transportu len na 7 dní. Viaceri štrajkujúci vnímajú svoj boj všírších súvislostiach ako boj proti ekonomickým reformám apolitike sledovaných 12 rokov. Boli to, ale uvedomujú si, že s danou mierou apatie polskej spoločnosti nedosiahnu svoj cieľ. Nezomli ich ani mráz, represie policie ci všaderpitomný pocit bezradnosti. Mrazy (až -20° C) využili na poliatie cesty vodou, cim znadne zbrzdili vyvaženie strojov. Dokonca útočili aj zápalnými flamašmi, pričom si svoje tváre nezahallli, takže je možné, že pocitia ďalšiu vlnu represie. Každopádne, jedna veľká skúsenosť im zostane navydž v pamäti a aj ti najslušnejší už policiu nenazývajú inak ako „tých psov“ a už je im jasné, že slúži bohatým zlodějom a nie ochrane ľudí pred násilím zo strany bezpečakov.

Príbeh Štetínskych lodeníc

Ako mnohé veľké firmy, aj Štetínske lodenice (SL) nedávno zamestnávali veľkú časť pracujúcich vregióne. ŠL boli donedávna jedným z najväčších výrobcov lodí na svete - pýcha polskej privatizácie. Pracujúci mali slušné platy a podmienky. Na bankrot nikto ani nepomyslel. Skupina podnikateľov napojená na politické spicky a ex-prímator Štetina však zanechala lodenice vruinách. Machinácie, špekulácie, prevody majetku, rozdrobenie firmy na viacerom malých, nevyhľadno zmluvy a krátkodobé úvery, neschopnosť spiacania

ich anásledný rast výrobných nákladov, tot privatizácia akú ju poznáme aj u nás.

V novembri 2001 už nebolo ani na mzdy ani na dokončenie lodí. Každý vedel, že nejde o dočasný problém, štátne úrady však nezasiáhli, médiá mlcali aodbory predstierali, že majú všetko pod kontrolou. A pracujúci im uverili. Avšak, v januári 2002 toho mali už dost. Tri mesiace bez výplat urobilo svoje. Zorganizovali spontánne verejné zhromaždenia. Odbory ich odmietli podporiť a postavili sa na stranu sefov (niekoľko odborových bykratov bolo dokonca v dozornej rade ŠL). Na zhromaždení sa lodiarri dohodli na požiadavke okamžite vyplatiť všetky mzdy a vypracovať program záchranu lodeníc.

Pocas prvého protestu museli majetelia vysvetliť ako došlo k zruinovaniu podniku a dostalo sa im spršky „rôznych predmetov“. Prezident odborov „Stoczniowiec“, ktorý pracujúcich celý čas klamal bol takmer zlycnovaný. Výsledok - do týždňa bola poskytnutá banková požička a všetko sa zdalo byť vnormale. Predsa len, jedno ráno bolo pracujúcim oznámené, že si musia zobrať nútenú 2-týždňovú dovolenku, lebo ŠL nemajú peniaze na udržanie výroby abanky nechcú poskytnúť nové požičky. Ukázalo sa, že minulá požička sa nepoužila na dostavanie lodí, ale, mimo iné, na zaplatenie dividend vlastníkom. Po 2 týždňoch im zas povedali, že sa práve jedná o požičku, musia počkať aniektorí si „dovolenku“ aj predžiť. V práci ich tak z 12 tisíc zostalo tisíc. Mesiac nato už ani tých tisíc. Začala príprava okupáčného štrajku, no po vyjednávaníh sa od toho upustilo, lebo vlastníci slúbili vyplatiť mzdy. To sa aj stalo, výroba bola ale na ďalší mesiac zastavená.

Pracujúci sa začali obávať ozamestnaniem. Zorganizovali stretnutia apouličné demonštrácie za podpory komunity. Štetínske politické elity dostali strach z rozšírenia protestu do iných firiem.

Kecanie - cesta prehry a zrady

V máji si pracujúci zorganizovali niekoľko stretnutí. Všetci sami, bez odborov. Verejné zhromaždenia boli najväčšou obavou, lebo nikto nad pracujúcimi nemal kontrolu. Ako poistka bol pocas jedného stretnutia vytvorený Protestný výbor. Všetko najprv vyzeralo spontánne. Členovia FA tu vydávali spoločné noviny sodborni Solidarita '80, kde písali o samosprese a priamej demokracii. Žiaľ, ich obavy anedôvera kistým predným členom výboru, ktorí mali sklon umlcať odpor, sa potvrdili. Casom došlo k tomu, že obycajní pracujúci na mingoch už nemali hlas. Výbor začal viesť jednania svlastníkmi avládou, namiesto toho, aby si zvolil cestu priamej akcie. Pracujúcim oznámil, aby trpezlivo čakali na výsledky jednaní. Iniciativa mladých lodiarov bola potlacená. Mnohí lodiarri sa potom prestali účastniť stretnutí. Vyšli do ulíc, aby úplne zablokovali mestskú premávku. Nie naddho. Výbor policii prezradil smer pochodu a premávka bola odklonená. Pocas jedného pochodu však lodiarri zablokovali cestu do centra, čo výbor prekvapilo. Došlo k stretu s policiou, no útok pracujúci odrazili! Výbor oznail lodiarov, ktorí sa stretu účastnili za „provokatérov“ (všetci však pri sebe mali lodiarске preukazy). Hlásal politiku pokoja aobyvatelom, ktorí protesty podporili, zamedzil vúčasti na stretnutiach. To viedlo k izolácii od zbytku obyvateľstva. Anarchisti, ktorí lodiarom pomáhali účastniť sa protestov, boli policiou zo stretnutí vykopnutí. Radikálni pracujúci už mali dost urážania abránenia vprejave na stretnutiach a prestali na ne chodiť taktiež. Hlavnou príčinou oslabenia odporu bola nechut výboru prist s nejakými rozhodnutiami. Cast zamestnancov našla prácu vnových lodeniach (s horšími podmienkami) a v iných firmách. Protest, ktorý mohol viesť k vlne štrajkov po celom Poľsku, bol účinne potlacený apresmerovaný do debaty adiskusie, namiesto štrajkov a priamej akcie.

Anarchosyndikalistická kritika - nová nádej?

Kritika anarchosťov však asi padla na úrodnú pôdu a iskru nádeje vniesla akcia z 7. augusta. Lodiarri usporiadali solidárnu demonštráciu so ženami vtexitelnej továrne Odra, ktoré nedostali svoje mzdy už dlhšie štrajkovali a odmietali pracovať viac ako 6 hodín denne. Sprievod najprv privítal robotnícky. Lodiarri následne zamierili do kanclu riaditeľa

a skandujúc „Už ideme po zlodēja!“ vrazili dnu. Podľa prítomných novinárov mal riadiť hrubo urážať lodiarov, ktorých to vytycilo. Strhli zneho sako akošelu, vyvliekli pred budovu na traktore abádzali po nom vajčka (starý ľudový zvyk spojený so zbavovaním sa pánov). Potom ešte dostal rany pástami a kopance a podarilo sa mu utiecť. Za tento pôsobivý cin bolo zatknutých päť lodiarov. Výbor samozrejme vyjadril ľútosť nad „incidentom“. AF/IP od začiatku kritizuje taktiku vyjednávaní. Medzi akcie, ktoré robili patri

Na slovko, sefe!

aj odvážny piket (7. 9. 2002) pred kostolom, kde si Solidarita pripomenula svoje výdobytky z boja v roku 1980. Verbálne zaútočili na ex-ministrov Solidarity, ktorí boli vo vláde známej krutými opatreniami proti pracujúcim. Rozdávali tlačoviny a niektorí radovi clenovia im vyjadrili podporu a pogratulovali.

Nové protesty sestričiek

15. novembra usporiadalo asi 100 sestričiek a ďalších pracujúcich pouličnú blokádu vo Wroclawe. Išlo o protest proti nevyplácaniu miezd (osem zamestnancov nemocnice Rydygiera dokonca drží hladovku). Na akciu brutálne zaútočila polícia a 11 ľudí muselo byť hospitalizovaných, vrátane niekoľkých anarchistov adalších podporovateľov protestu. Sestričky začali blokovať nemocnicu s pomocnou rukou anarchistov zkollektivu JNZ, ktorí im varia. Svoju pomoc ponúkli aj vláda, ktorým anarchisti kedysi pomohli pred vystavovaním z ich domovov. Miestne média anarchistov obvinili zorganizovania protestu. Túto lož sestričky popreli apostavili sa za zadržaných aktivistov.

Policia proti sestričkám z Rydygiera

Sestričky varujú pred podobnými akciami v celej krajine kvôli masovému prepúšťaniu anevyplácaniu miezd. Ak sa pozrieme na december 2000 amasové priame akcie sestričiek (vrátane niekoľkodennej okupácie ministerstva zdravotníctva), zistíme, že to nemusia byť len silné reci. 25. 11. 2002 sa konala demonštrácia proti zatvoreniu nemocnice Rydygiera amizérii ďalších nemocnic v celej krajine. Akcie sa popri zamestnancoch účastnili aj nezamestnaní, študenti, dôchodcovia, susedia, squateri aludia zAF, ktorí vo svojom prejave zdoraznili silu protestu práve na základe organizovanosti na samosprenom základe, solidarite a podpore komunity.

Poľská vláda chystá utratit desiatky miliárd na bojové lietadlá (prinajmenšom o 30 % predražené v porovnaní s ofsetovým systémom, ktorý by ale bol vrámci EÚ aj NAFTA ilegálny). Aký to nádherný svet...

Na žiadost IP bol 27. 9. 2002 velvyslancovi Poľskej republiky predaný protestný list PA. Udialo sa tak v rámci celopolského a celosvetového dna akcii na podporu zamestnancov podniku H. Cegielski v Poznani, kde bol ohlásený plán masového prepúšťania (asi 1000 ľudí). Iniciativa vyšla priamo z podniku.

Ked fízal bije fízla

urobili to, vcom sú najlepši akedže rozkaz je rozkaz, nech už je akokolvek absurdný, hlavanehlava začali mlátiť všetkých svojich kolegov. V novembri sa podobná príhoda udiala aj v nemeckom Hamburgu, kde tisíce mladých protestovalo proti zniceniu miestneho nelegálneho squattu (pomenovanie pre

nevyužívaný priestor obsadený za účelom bývania a organizovania kultúrnych akcií). Boli na nich nasadení robocop fízli, ktorí ale nevedeli, že v dave je niekoľko ich kolegov cvičile, ktorí mali celú akciu sledovať. Márna bola snaha ukazovať služobné preukazy. Aj dve rozbité hlavy pošetia. Obete policajnej buzerácie a násillia museli mat z týchto prešlapov riadnu švandu. Sledovať ako jedni fízli rozšajúšajú na kopytách druhých, to sa nevidí každý den. Len tak ďalej!